
Minneord

OSS IMELLOM

Barnelege og professor emeritus Sverre Halvorsen, født 24. juli 1925, døde 8. august 2012 etter lang tids sykdom. Etter tysk fangenskap under krigen begynte han medisinstudiet i Oslo, med eksamen i 1950.

Allerede i 1954 ble Sverre ansatt ved Rikshospitalets barneklinnikk, som med korte avbrudd var hans arbeidsplass i 20 år. Da Martin Seip opprettet Pædiatrisk forskningsinstitutt (PFI), ble Sverre den første stipendiat og var fra 1963 til 1974 instituttets første leder. En rekke doktorgrader – med stor faglig bredde – ble skrevet under hans veiledning. Bloddannelsen med hormonet erythropoietin i sentrum var ett av hans største interessefelter innen forskning. Bare i dette feltet veiledet han sju stipendiater til doktorgrad. Som veileder var han en sann læremester, med autoritet og myndighet, og han introduserte stipendiatene for forskningens verden. Hans forskningsgruppe var i verdensklasse på dette fagfeltet.

Kunnskap om sjeldne, men alvorlige medfødte stoffskiftesykdommer som Føllings sykdom, medførte at nyfødtscreening ble innført ved instituttet, og en diettbehandling ble mulig under Sverres ledelse.

Han var i en årrekke en ubestridt ener i norsk pediatri. Med sin faglige tyngde og sin vitenskapelige kompetanse og glød har han vært en ruvende skikkelse. Sverre var en vis mann – tenkende, reflektert, engasjert, åpen, lun, beskjeden og humoristisk.

Å undervise medisinske studenter og unge assistentleger og få dem til å bli gode barneleger var svært viktig og inspirerende for Sverre. Livet sammen med pasientene, foreldrene, studentene, legene, både de erfarne og de yngre, var av stor betydning for ham. «Jeg lærer så lenge jeg har elever,» sa Sverre Halvorsen. Han ble dosent ved Universitetet i Oslo i 1963, og i 1974 ble han professor og avdelingsoverlege ved Barneavdelingen, Ullevål sykehus, noe han var resten av sine yrkesaktive år. Sverre ledet en av Oslos den gang tre barneavdelinger og var vesentlig for det gode samarbeidet mellom disse avdelingene. Han engasjerte seg også sterkt i problemet omsorgssvikt og mishandling av barn, og i utviklingen av habilitering av funksjonshemmede barn.

Sverre hadde hele livet en ungdommelig faglig nysgjerrighet. Han var vitenskapelig fokusert samtidig som han så familien, barnet og lidelsen. *På ungenes parti* var en bok han skrev i forbindelse med Norsk barnelegeforenings 75-årsjubileum. Han anklaget seg selv for at han ikke var på ungenes parti på 1950- og -60-tallet, hvor f.eks. barn på sykehus ikke fikk besøk av foreldrene mer enn en gang i uken. Samtidig som han klandret seg selv for dette, stilte han det betimelige og ubesvarte spørsmål: Hva gjør vi i dag som er tilsvarende, og som vi nå ikke ser? Faglige spørsmål og etiske utfordringer engasjerte ham hele tiden, og selv i pensjonsalderen var han en verdifull bidragsyter i den faglige diskusjonen på barneavdelingen.

Han ble utnevnt til ridder av 1. klasse av St. Olavs orden i 1996 og var medlem i Vitenskapsakademiet.

Sverre var også en friluftsmann, med o-løp og lange skiturer i Oslo-marka. Sverre hadde en filosofisk og poetisk side. Som pensjonist fikk han mer tid til å videreutvikle disse evnene, og det har gledet mange. Han hadde en stor

venneskare som opplevde at det var trygt, godt og lærerikt å være sammen med ham. Vi savner ham og vil savne ham lenge.

Vi som har jobbet under og med Sverre er takknemlige for den tiden og det arbeid han har lagt ned i barneavdelingen og for oss. Vi takker for den kunnskap og visdom som han har formidlet. Takk for at vi fikk oppleve hvor spennende det er å jobbe med og for barn. Våre tanker går til familien som har mistet sin far.

Publisert: 2. oktober 2012. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.12.0949

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 25. mars 2026.